

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.105/2011/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év június 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A **súlyos testi sértés büntette** miatt **vádolt** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa 2011. október 7. napján kihirdetett Kb.II.92/2010/17. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 1000 (egyezer) forint pénzbüntetésre **enyhíti**.

A 200.000 (kettőszázezer) forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egynapi tétel összegének helyébe egynapi szabadságvesztés lép.

A részletfizetésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a 2011. október 7. napján kihirdetett Kb.II.92/2010/17. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 170. § (2) bekezdésébe ütköző súlyos testi sértés büntetében, ezért 100 napi tétel, napi tételenként 2.500,- forint, összesen 250.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés megfizetésére 20 havi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése vagy egy havi részlet elmulasztásának esetére rendelkezett a szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült 87.680,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére súlyosítás, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés kiszabása, és előzetes mentesítés alkalmazása érdekében. A vádlott és védője szintén 3 napot tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést felmentés érdekében.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.II.134/2011. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottat

a Btk. 45. § (2) bekezdésének alkalmazásával ítélje fogházbüntetésre, melynek végrehajtását próbaidőre függessze fel. Ezen túlmenően indítványozta a vádlottnak a Btk. 104. §-a szerinti előzetes mentesítésben részesítését. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elbíráláskor hatályos büntető törvényt alkalmazta, mert összességében az elbíráláskori törvény súlyosabb, mint az elkövetéskori. Kifogásolta továbbá, hogy az első fokú ítélet nem tartalmaz indokolást a Btk. 2. § főszabályától való eltérésre. Kifejtette továbbá, hogy a katonai tanács tévesen értékelte enyhítő körülményként a sértetti közrehatást, erre vonatkozóan ugyanis a tényállás semmiféle adatot nem tartalmaz. Álláspontja szerint azonban enyhítő körülményként kell értékelni a büntetlen előéletet, mert a vádlott nem katonai bűncselekményt, illetve nem szolgálatával összefüggő bűncselekményt követett el. Súlyosító körülményként indítványozta megállapítani, hogy a bántalmazás idején a vádlott és a sértett közös gyermekei is a lakásban tartózkodtak. Utalt továbbá arra, hogy a rendelkezésre álló iratokból nem állapítható meg, hogy a védő határidőben nyújtotta-e be a fellebbezését, mert az érkeztető bélyegző szerint elkésztett, és nincs nyoma annak, hogy postán került-e feladásra.

A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette részletes írásbeli indokolását, melyben a felmentésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta. Beadványában a tényállás megállapítása szempontjából aggályosnak tartotta, hogy a bűnösség és a jogi minősítés egy olyan röntgen felvételre alapozódik, amelyen nem szerepel a sértett egyetlen azonosító adata és dátum sem, sőt a felvételen kézzel írt szám eltér a láttelelen és a szakvéleményen szereplő számtól. A védői álláspont szerint így azt bizonyítékként nem lehetett volna figyelembe venni. Ezen túlmenően arra hivatkozott, hogy az igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson ellentmondásba került saját írásbeli szakvéleményével. A személyes meghallgatás során ugyanis úgy nyilatkozott, hogy oldalirányú ütéstől nem keletkezhetett a sértett orrtörése. A sértett ilyen irányú bántalmazásról számolt be, ennek ellenére a szakértő fenntartotta a szakvéleményében foglaltakat. Ugyanígy ellentmondásos körülménynek látta a védő azt, hogy a szakértői nyilatkozat szerint egy ilyen típusú orrtörés fájdalommal és vérzéssel jár, ilyenről azonban a sértett nem számolt be. A szakértői vélemény azt tartalmazza, hogy a sértett sérülései a vizsgálatot megelőző 24 órában keletkeztek, majd a személyes meghallgatás során ezt az időtartamot 2-3 napban határozta meg. Ezért indítványozta új orvosszakértő kirendelését, és új röntgen felvétel készítését. Arra is hivatkozott, hogy a sértett a kérdéses időben szeszestalt fogyasztott és Frontin nevű gyógyszert szedett, amelyek befolyásolhatták magatartását, így a sérülése - bántalmazás nélkül - ütődéstől is keletkezhetett. Utalt még arra a védő, hogy a sértett bosszúból, szerelemfúltésből tett feljelentést, amelyet az is igazol, hogy utóbb már nem kívánta a vádlott megbüntetését. A védő beadványához csatolta azon okiratokat, amelyek kétséget kizáróan igazolták, hogy a fellebbezését a törvényes határidőn belül postára adta.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. A vádlott bűnösségének megállapítása esetére a személyi körülményeit annyiban pontosította, hogy a vádlott lakáshitel törlesztése

42.000,- forint, és a NAV felé havi 13.000,- forintot törleszt, továbbá hogy a kisebb gyermekét önállóan látja el.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A katonai ügyészi és védői fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a védőnek a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalás során megsértette a Be. 110. § (1) bekezdésében írt rendelkezést. A hivatkozott rendelkezés szerint a szakértőt figyelmeztetni kell a hamis szakvélemény adásának következményeire. A figyelmeztetést, valamint a szakértőnek a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell venni. Ezzel szemben az elsőfokú katonai tanács az igazságügyi orvosszakértőt szakértői esküjére figyelmeztette. A figyelmeztetésnek, valamint az arra adott szakértői válasznak a jegyzőkönyvezése megtörtént. A Be. 110. § (1) bekezdése egyébként nem fűz semmilyen következményt a kioktatás, a válasz, vagy a jegyzőkönyvezés elmaradásához. Nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy a helyes kioktatás elmaradása esetén a szakvéleményt ne lehetne bizonyítékként felhasználni. A Bírósági Határozatok 2006. évben megjelent 279. számú eseti döntésében írtak szerint a szakértő bíróság előtti kihallgatásakor az esküjére történő figyelmeztetés inkább formális, mintsem lényeges garanciális szabály, így annak elmaradása a szakértői véleményt, illetve nyilatkozatot nem teszi törvénysértően beszerzett bizonyítékká. Így a jelen ügyben megállapítható, hogy az igazságügyi orvosszakértőnek a meghallgatása előtt a hamis szakvélemény adás következményeire történt figyelmeztetés helyett a szakértői esküjére való utalás olyan, a Be. 375. § (1) bekezdésében írt un. relatív eljárási szabálysértés, amely nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására. A katonai tanács az egyéb eljárási szabályokat betartotta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Megállapítható, hogy a vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a bűncselekmény elkövetését. A sértett a tárgyaláson fenntartotta a nyomozás során tett, a vádlottra nézve terhelő tartalmú vallomását. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlotti védekezéssel szemben a tényállást a sértett vallomása, tanú 1., az igazságügyi orvosszakértői vélemények, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a megfelelő részletességgel ítélete 3. oldal 3. bekezdésétől a 6. oldal 3. bekezdéséig foglalkozott az általa megismert bizonyítékokkal. Azokat alaposan elemezte, és nem

tévedett, amikor mind a vádlott oldalán, mind a sértett oldalán elfogultnak tekinthető tanúk vallomását figyelmen kívül hagyva a tényállást az elfogulatlan tanú vallomása, a szakértői vélemények és okirati bizonyítékok alapján állapította meg, amelyek a sértett vallomását támasztották alá. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el a tényállás alapjául. A védőnek az írásbeli orvosszakértői vélemény, illetve a szakértőnek a tárgyaláson tett nyilatkozata közötti eltérésre történő hivatkozása nem alapos. A nyomozati iratok 32. naplószáma alatt található igazságügyi orvosszakértői vélemény, valamint az igazságügyi orvosszakértőnek a 2011. október 7-i tárgyalási napon tett nyilatkozatai között érdemi eltérés nincs. Az elsőfokú bíróság által a tárgyalási szakban kirendelt Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Budapesti Orvosszakértői Intézete szakértői részéről adott igazságügyi orvosszakértői vélemény alátámasztotta az igazságügyi orvosszakértő véleményében foglaltakat. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a rendelkezésre álló bűnügyi iratok között nincs a védői fellebbezés indokolásában említett röntgen felvétel. Az iratok között a röntgen diagnosztikai lelet található, amelyen olyan leletszám található, amelyet az orvosi látlelet és vélemény is rögzít. Megállapítható továbbá, hogy mind az orvosszakértő szakvéleménye, mind a Budapesti Orvosszakértői Intézet szakértői által adott szakvélemény ugyanezen röntgenleletre hivatkozik. Ezért a másodfokú bíróság az egymást alátámasztó azonos megállapításra jutó két orvosszakértői vélemény mellett további orvosszakértő kirendelésére, illetve röntgen felvétel készítésére nem látott megfelelő indokot.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, felülmérlegelésre, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűn vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetében állapította meg.

A katonai ügyésznek a súlyosításra irányuló fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Az enyhítő körülmények azzal egészítendő ki, hogy a vádlott eddig nem került összeütközésbe a törvénnyel, a súlyosító körülmények pedig azzal, hogy a bántalmazás idején a vádlott és a sértett két közös kiskorú gyermeke is otthon tartózkodott. Mellőzni kellett azonban a sértetti közrehatásra utalást. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bűncselekményt első alkalommal elkövető, eddig hibátlan életvezetésű vádlottal szemben nem alkalmazta a törvény szigorát, és lehetőséget látott vele szemben pénzbüntetés kiszabására is. Tévedett azonban az alkalmazott büntetőjogi szabályt illetően.

A Btk. 2. §-ban foglaltak szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni, egyébként az új büntető törvénynek nincs visszaható ereje. A vádlott a bűncselekményt 2009. december 9. napján követte el. A pénzbüntetésre vonatkozó szabályok 2010. január 1-től változtak meg, és a pénzbüntetésre vonatkozó új szabályok lényegesen súlyosabbak, mint a 2010. január 1-e előttié. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést a Btk. 87. § (2) bekezdés e/ pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával a Btk. 51. §-a alapján 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre enyhítette. A Btk. 52. §-a alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A részletfizetésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte, figyelemmel arra, hogy az elkövetés idején hatályos büntető törvény szerint részletfizetés engedélyezésére a pénzbüntetés kiszabásával egyidejűleg még nem volt lehetőség. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a büntetés is megfelelően szolgálja a Btk. 37. §-ban írt büntetési célokat.

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezése törvényes, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indoka alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. június 27. napján

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsának ítélete - a rendelkező részben írt változtatással - jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. június 27. napján

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő